

El soroll sobtat del telèfon em desvetlla de l'amalgama de pensaments que em tenen capficada, mentre preparo el sopar per quan torni de la feina. Prement el botó escolto la veu del meu fill que, com sempre concís i amb presses, em pregunta si el proper cap de setmana em podré fer càrrec del nen. Li responc amb una afirmació no gaire convincent i després de la petita conversa, un remolí d'inquietuds es tornen a barrejar a la meva ment.

És clar que el meu nét és com una alenada d'aire fresc que omple tots els racons de la meva llar quan ve, i em sento tota cofoia de tenir-lo, però les mares ens fem moltes càbales i no puc més que jutjar el Rafa com una mica insensat. Són els dies que li pertanyen pel seu "Règim de visites" des que es divorciés, i amb prou feines el veurà, em qüestiono...però el meu judici sever s'esvaeix en un parell de segons:

I si ha conegut alguna noia? I si viatja amb ella? Moltes qüestions i poques respostes. Les mares tampoc no podem preguntar massa. Decideixo congratular-me esperant que, si la intuïció no em falla, per fi pugui encarar la seva vida i arribi a ser feliç.

Caminant pel passadís em crida el David, el meu noi petit, i girant la pantalla de l'ordinador m'ensenya un possible treball que ha trobat cercant-lo en un portal laboral. Dubtant de la seva capacitat professional em demana consell i l'empeny a lluitar contra aquest desencís en què es va veure abocat quan l'empresa on treballava fes fallida. Sense ingressos i desvalgut ha tornat a casa i ara em necessita.

Mirant el rellotge i ja una mica nerviosa li dic que doni una ullada de tant en tant a la mare que es troba tranquil·leta al menjador veient el seu programa preferit. Jo ja l'he deixat enllestida amb el bolquer net i li recordo que la noia que la cuida està al caure.

Marxo amb el temps ben just i abans de engegar el motor del cotxe, sospiro intensament i, en fer-ho, deixo anar un reguitzell d'emocions i sentiments contradictoris. Aquesta ambivalència em convenç que formo part d'una generació de dones-frontissa, aquelles que giren cap a diversos costats unides a un mateix eix.

Abans la gent no vivia tant, penso. Poc o molt hi havia possibilitats per a tothom, el jovent es casava més aviat i era per sempre. La societat ha canviat molt i nosaltres ens trobem enmig d'aquesta jungla, intentant sobreviure.

Sense perdre l'atenció a la carretera m'afalaga i em reconforta saber que ben aviat gaudiré de la trobada mensual amb les meves entranyables amigues. Més enllà d'una amistat antiga, es pot dir que tenim un lligam de benvolença i estimació, com a germanes. Compartim bons moments i desconnectem dels afers quotidians.

Fa molts anys que ens reunim i mai ningú no manca a la cita. Hem descobert un indret ideal, amb un ambient càlid i acollidor, a on poder degustar un bon te de sabors diferents, al caliu d'una música dolça que ens permet enraonar lliurement, sense entrebancs.

Les quatre vàrem fer un pacte d'aliança. No es pot parlar de queixes ni retrets, ni tan sols dels nostres problemes personals. Les nostres converses es mouen

al voltant de l'art, de la creativitat, de les habilitats i cadascuna s'enriqueix de l'altra.

La Victòria està en tractament de " quimio". Malgrat el dur procés en què es troba, la seva actitud és tota una lliçó de vida. Tal com resa el seu nom, estic segura que vencerà aquesta terrible malaltia. Ella és novel·lista i poetessa i a totes ens sedueix amb les seves composicions.

La Trini ha estat una dona maltractada durant molts anys. Amb el nostre suport la vam encoratjar perquè ho denunciés i ara no hi ha un sol dia que no ens agraeixi el nostre ajut. Deixant enrere aquell episodi tan trist, entrà a formar part d' un grup de teatre i està entusiasmada amb el paper de protagonista de la pròxima obra que és a punt de representar.

L'Olga té una veu prodigiosa. No li hem perdonat mai que es deixés perdre l'oportunitat que sorgí per cantar en el Gran Cor del Liceu, però també entenem i s'ha de comprendre que en aquella època es veia immersa en un pou sense fons, quan el seu xiquet morí d'accident. Ara és soprano en una coral de les més importants de la ciutat i de vegades amb la complicitat de la mestressa d'aquest local on ens ajuntem cada mes, ens complau escoltar-la assaborint aquest do angelical que l'Univers li ha atorgat.

Totes tres varen ser les meves cames i els meus braços quan el Pere, el meu marit, se'n va anar víctima d'un infart. Em sentia atrapada i encadenada per un dolor que em paralitzava i anava empudegant les meves entranyes. Necessitava tirar endavant pel bé dels meus fills, tots dos molt petits.

M'envaeix la sensació que tinc un deute etern amb elles i en aquestes plaents vetllades, les obsequio amb les peces de roba i complements que confecciono

quan puc robar una espurna de temps, com un lladregot agosarat, a les meves tasques diàries. Em diuen “ mans d’or” i m’enorgulleix haver heretat aquesta qualitat de la mare. Va ser una gran modista.

Quatre històries que componen una partitura que, compàs a compàs, es dilueix com l’escuma d’una onada esqueixalada en un mar de rialles que emplen els nostres cors de plenitud i alegria.

I allí ens transformem en Dones d’aigua, aquells éssers mitològics que surten de quan en quan de dintre els gorgs per pentinar les seves llargues cabelleres, entonar les més belles cançons i jugar a empaitar-se entre els remolins dels rius o sota les cascades gèlides dels torrents.

Dones d’aigua que surten a fer la bugada i l’estenen sobre les pedres planes tot perfumant-les amb farigola i romaní.

Amb tots aquests records surant pel meu cervell, arribo a l’oficina. Hauré de quedar-me fins més tard per recuperar el retard. Però no em preocupa, ha valgut la pena haver badat una estoneta.

L’acer rovellat de la frontissa ara ja no cruix tant.